

להיט
הגלידות
של **שן** **שטרואוס**
ל-1968

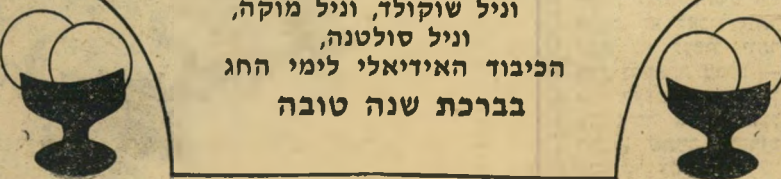
על טהרת השמנת

הפתעה לחג

סורנטו
טורט מג'ידידת שמנת
SORRENTO

לקראת החג הכיני לך מלאי מספיק של
"גלידות זהב" לבני הבית ולאורחים.
גלידות זהב בשלושה טעמים:
וניל שוקולד, וניל מוקה,
וניל סולטנה,
הכיבוד האידיאלי לימי החג
בברכת שנה טובה

חצי האי סיני: צריך למצוא מצב שישלים בין זכויותיה הטריטוריאליות של רעים לבין זכויות הגישה החוסתית של ישראל וזכותה להשיט את אוניותיה על דגל, בתעלת-סואץ ובמיצרי-טיראן. וזאת לא סתם על הנייר — כי אם על פי הסכמים המקבילים לחוזה הודי, ואשר ניתן להגשים אותם הלכה למעשה.
כן רשאית ישראל ליהנות מחירות מן ה-חשש שתימצא שוב, כמו ב-1967, בפני סכנת עימות צבאי.
ירושלים: יש למצוא פיתרון בעל-דימיון, שיפשר בין התחייבויותיה העמוקות של ישראל, לשמור לעצמה את העיר המאוחדת — אחדות בעלת יתרונות ברורים — לתפקיד ומקום מיוחדים השמורים לירדן. פיתרון כזה צריך גם להבטיח את זכור יותיהם של היהודים, הנוצרים והמוסלמים לבקר במקומותיהם המקודשים. הסטאטוס הקודם של ירושלים היה פגום מבהינות רבות מדי: היהודים לא יכלו לגשת לבקר מות-הקדושים שלהם; העיר הייתה מחולקת, חלוקה מלאכותית; והיה קיים עימות צבאי בלב הבריה.

החזרת-פליטים חלקית. אשר ל-בעיית-הפליטים, אכן-הנגף של יחסי ישראל-ערב, טוען בעל-הדעה האמריקאי: "הגיע זמן הזמן בו היה צריך למצוא פיתרון הומאניטארי ומוסכם, וזאת על בסיס של החזרה של מספר מסוים של פליטים למולדתם, בהתאם לצורכי-הביטחון הלגיטימיים של ישראל."
במילים אחרות: החזרה חלקית של הפליטים — לשטח ישראל. זה מה שארצות-הברית רוצה, כרגע.
וזאת יש לעשות, לדברי גולדברג, תוך שיתוף כל הארצות הנוגעות בדבר — כולל ארצות-ערב, ארצות-הברית, ישראל, והקהילה הבינלאומית — קרי: האי"ם.
החיתורים הישראליים — כלומר, נכונותה של ישראל להחזיר פליטים — צריכים לקבל פיצוי מצד הערבים, וזאת — על ידי פתיחה לרוחחה של שערי ארצות-ערב לשיקומם המלא של קרובנות אומללים אלה של המלחמה ושל הפוליטיקה.
כמו כן צריכות אמריקה, וארצות-מערב אחרות לפתוח את שעריהן לאותם פליטים שלא ישוקמו בישראל ובמדינות-ערב. אשר לעזה ולרמת-הגולן טוען גולדברג: "השטח של עזה לא היה מעולם מצרי. ניסיון 20 השנים האחרונות, האומלל, כלמד מה היה גורל התושבים שם, לכן צריך להתחשב בזה ובצורכי-הביטחון של ישראל — וזה חל גם על רמת-הגולן."
במילים אחרות: סיפוח עזה ורמת-הגולן למדינת-ישראל, לאחר פינוי חלק מן האוכ'לוסייה, שמורכבת בין כה וכה מפליטים, בדרך-כלל.

8000 הרוגים. במרכז דבריו של גולדברג — שתי אנוחות: שארצות-הברית צריכה לסגת מחיאט-טאם כדי להתפנות למאבק מדיני בזירות אחרות ומסוכנות יותר, בטוח ארוך — כמו המרחב; ושרוסיה "הרחיקה לכת יתר על המידה" בתמיכתה הבלתי-מצויאתית בכל התביעות הערביות. כיוון שהרוסים כבר הלכו רחוק מדי באספקה צבאית לערבים, אין לארצות-הברית ברירה מלבד לספק לישראל נשק-מגן — כולל פאנטומים, בכמות מספקת למניעת אי-שיווי-משקל מסוכן.
מטעים ארתור גולדברג: ההתקדמות ה-צבאית-הטכנולוגית במרחב כבר מסכנת את עצם קיומו; בין אם מדובר "רק" בסילים קרקע-קרקע ובין אם מדובר בסכנה הסופית: חימוש גרעיני.

מוהיר דוברת הבלתי-רשמי של המדינות האמריקאיות: "כבר אמר עדלי סטיבנסון: כל המלחמות הן מלחמות-אזרחים וכל אדם שנהרג — כאילו וזאת "אחיך אתה הורג". ולראייה: ישראל איבדה שמנות אלפים הרוגים מאז 1948. ובמלחמת-ששת-הימים שיכלה ישראל, בהשוואה למספר תושביה, יותר מפי שניים ההרוגים האמריקאיים שנפלו במשך כל שנות-הלוחמה.

נסיגה וזכויות מוסכמים. מסכם גולדברג:
שני עקרונות יסודיים צריכים להנחות את ההסדר בין ישראל לערב:
● על הערבים להכיר סוף-סוף את זכותה של ישראל, שהיא חברה באי"ם, להיות את חיה כאומה ריבונית, ללא כל אי-מי-לוחמה או איומים אחרים.
● על ישראל לסגת לגבולות קבועים ובטוחים" עליהם יוסכם, בינה לבין שכנה תיה הערביות.
מי שמחפש נסיגה ללא גבולות מוכרים ובטוחים כאלה, מוהיר המדינאי בסיכומו, שונה לא פחות מאלה שרוצים בגבולות מוכרים — אך לא רוצים לסגת.